

RADKA HORNIÁKOVÁ

KVĚTY SMRTI

KVĚTY SMRTI

RADKA HORNIÁKOVÁ

Kvety smrti

Radka Horniaková

© Radka Horniaková, 2025

v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková korektúra: Beáta Mihalkovičová

Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich

ISBN 978-80-570-6373-5

ISBN (EPUB) 978-80-570-6375-9

ISBN (MOBI) 978-80-570-6376-6

ISBN (PDF) 978-80-570-6374-2

*Túto zbierku venujem vám všetkým,
ktorí ste ma v písaní vždy podporovali a stále podporujete.
Ďakujem.*

OBSAH

Psia podoba.....	6
Vegánka.....	33
Obchodník so smrťou	37
Vadí? Nevadí?.....	57
Anička, dušička	62
Des & Hrôza.....	88
Hadie plemeno.....	94
Konečná zastávka	127
Hnilý dom	132
Srdcové záležitosti.....	146
Šarha z podsvetia	156
Slávik a ruža	183

Milá čitateľka, milý čitateľ,

dovoľ, aby som Ťa srdečne privítala na prvých stranách tejto zbierky. Keby sme sa stretli naživo, zrejme by si na prvý pohľad neodhadla alebo neodhadol, akému žánru sa venujem. Baví ma, keď si ľudia odo mňa niečo prečítajú a potom na mňa pozerajú, akoby ma videli po prvýkrát v živote. Možno pôsobím príliš milo a nevinne v porovnaní s tým, aké fantázie sa mi rodia v hlave.

Moje poviedky pritom nie sú žiadne hrôzostrašné krváky. Nazvala by som ich skôr jednoduchými príbehmi, ktoré obklopuje ľahký obláčik temnoty. Pestujem ich ako kvety a za posledné roky som z nich nazbierala celkom peknú kyticu, o ktorú by som sa rada podelila. Preto zbierka dostala názov *Kvety smrti*.

Viacere z poviedok súťažili v súťažiach a boli uverejnené v zborníkoch. *Anička, dušička* vyšla v zborníku *Fantázia 2017*. *Psia podoba* sa dostala do finále Ceny Bibliotéky v súťaži Martinus Cena Fantázie a nájdeš ju vo *Fantázii 2019*. *Šarha z podsvetia* vyšiel vo *Fantázii 2020* a dostal sa do finále Ceny Béla a Ceny Bibliotéky. *Des & Hrôza* vyhrala cenu poroty v súťaži M.Ú.Z.A. a poviedku *Hadie plemeno* som vydala ako e-knihu vlastným nákladom.

Vydaním zbierky poviedok sa moje spisovateľské ambície nekončia. Mojm cieľom je neustále sa zlepšovať, preto budem rada, ak mi napíšeš spätnú väzbu alebo ohodnotíš zbierku v e-shope. Taktiež ma poteší, ak ju odporučíš alebo požičiaš niekomu, komu by sa mohla páčiť.

Prajem príjemné čítanie.

Radka

PSIA PODOBA

Marcela v detstve strašili všeličím, ale len jedna vec ho dokázala naozaj vydesiť. Ozrutný chlap, ktorý si do starej škodovky okrem obschnutých koží berie aj neposlušné deti. Škaredé, tlsté a smradľavé deti, s ktorými sa nikto nechce hrať. Také ako Marcel.

„Vážení občania! Vykupujem staré kože a kožky! Perie vykupujem! Občania, ohláste sa!“ zaznievalo z megafónu, keď kožkárovo auto prechádzalo ulicami. Hoci mal detské roky už dávno za sebou, aj tak ho striasalo od hrôzy.

„Koža patrí tomu, kto sa v nej narodil. Koža patrí tomu, kto sa v nej narodil,“ opakoval si pošepky svoju modlitbičku, ktorá ho dokázala trochu upokojiť. Stál v kukuričnom poli, slnko mu pražilo na hlavu a po tvári okrúhlejšie ako mesiac mu stekali cícerky potu. Suché listy sa mu obtierali o rozkysnuté telo a vo vzduchu sa vznášal ostrý pach octu a hnílých zemiakov.

Z Marcelovho smradu skrúcalo nos každému, a čím viac sa mu ľudia posmievali, tým bol zápach silnejší. Stačilo, aby skrivil tvár odporom, a okamžite ho prepadol pocit úzkosti. Občas si predstavoval, že má pod pazuchami dva neviditeľné kohútiky, ktoré sa zázračne otvárajú vtedy, keď to najmenej potrebuje.

Pre zápach a zanedbaný výzor od neho rovesníci vždy bočili. Nedokázal ohúriť humorom ani inteligenciou, a tak bol väčšinu času odsúdený na život samotára. Kedysi ho to veľmi trápilo, ale od istého času sa jeho tajné túžby točili len okolo jednej osoby. Volala sa Adela a Marcel ju špehoval zakaždým, keď sa mu naskytla príležitosť. Bývala na okraji dediny vo veľkom dome, ktorý z pravej strany susedil s poľom. Toho roku na ňom vysadili ku-

kuricu, takže Marcel získal skvelý úkryt, z ktorého mohol Adelu celé dni pozorovať.

Dnes ho to však príliš nebavilo. Na svojom stanovišti striehol už pár hodín, ale Adelu ani raz nezazrel v okne, ani nezačul jej veselý hlas. Usúdil, že sa v dome vôbec nenachádza, a začal premýšľať, či radšej nepôjde domov a nevráti sa až večer.

* * *

Majú zvieratá dušu? Nad touto otázkou sa Adela v detstve často zamýšľala, najmä po Bodríkovej smrti. Malý šedý psík zaspal pod čerešňou v záhrade a už sa nezobudil. Vzlykala niekoľko hodín nalepená na okne a pozorovala, ako do skla bubnuje dážď. Babka už nevedela, čo s ňou robiť, a tak jej povedala, že hoci Bodrík umrel, naďalej bude žiť v psom nebi. Práve vtedy zasvietilo slnko a na oblohe sa objavila dúha.

„Pozri, Adelka! To je dúhový most, cez ktorý chodia psy do neba,“ vysvetlila jej babka a zotrela jej slzy z drobných líc. Adela žmúrila, či po dúhe neuvidí prechádzať Bodríkovu dušu, ale okrem farebných pásov si nevšimla nič nezvyčajné. Aj tak jej dúha pripadala ako malý zázrak. Stále bola nešťastná, ale smútok ju už negniavil. Mala pocit, že cez ňu voľne preteká namiesto toho, aby sa v nej hromadil.

O tri dni neskôr doniesol Adelin otec nové šteniatko, aby zahnať ticho, ktoré sa nepríjemne zažralo do domu. Klin sa predsa klinom vybíja a smútok zo smrti starého psa môže zahnať len radosť z nového. Opäť bolo počuť klepot pazúrov na dlážke a odvážny brechot, keď sa k plotu priblížila neznáma osoba. Adela sa znovu usmievala a malý Félix sa stal jej najlepším priateľom.

Roky ubiehali, dievča dospelo, pes zostarol a jedného dňa sa aj on pobral z tohto sveta. Na oblohe sa vtedy nezjavila dúha, ale Adela tej rozprávke už aj tak neverila. Čo si však zapamätá-

la, bol otcov prístup, a o pár dní sa sama vybrala do útulku po nového psa.

Keď Ozla uvidela po prvýkrát, na chrbte jej naskočili zimomriavky a od ohrady ustúpila o krok dozadu. Bol to ten najväčší pes, akého doposiaľ videla. Zamestnanca útulku jej reakcia pobavila:

„Nedajte sa oklamať, slečinka! Je to síce obor, ale srdce má zo zlata. Nešteká, nevrčí, poslúcha na slovo a ostatných psov si nevšima. Ani nebudete vedieť, že ho máte.“

Adela pozrela psovi do tváre a všimla si jeho veľké oči. Okrúhle a hnedé ako horúca čokoláda. Vtedy by bola prisahala, že z nich vyžaruje teplo a roztápa jej srdce.

„Nemal v živote veľa šťastia. Čo som počul od môjho predchodcu, jeho bývalý majiteľ zo dňa na deň zmizol a psa nechal len tak vo voliére bez jedla a bez vody,“ povedal muž s hnevom v hlase a Adela, dojatá Ozlovým osudom, len prikyvovala a vyhlásila, že si ho okamžite berie.

Podpísala papiere, zaplatila poplatok a celá natešená sa s ním vybrala k autu. Keď otvorila kufor a urobila mu miesto, hneď naskočil dnu.

„Rád sa voziš?“ spýtala sa a poškrabala psa za ušami. Nastúpila aj ona a v spätnom zrkadle uvidela Ozlovu tvár. Pysk si položil medzi opierky na hlavu a potichu ju sledoval.

„O chvíľu budeme doma, Ozlo!“ zakričala šťastím bez seba a odbočila smerom na diaľnicu. Cesta domov však trvala dlhšie, ako predpokladala. Pre zrážku troch áut sa vytvorili kolóny a Adela ostala zakliesnená na pražiacom slnku. Začínala byť nervózna nielen z horúčavy a našťvaných šoférov. Mala menštruáciu a cítila, že si už potrebuje vymeniť tampón. V spätnom zrkadle zazrela Ozla, ako na ňu uprene hľadí, a uvedomila si, že vôbec nedychčí. Ako je možné, že sa neochladzuje? Chcela sa otočiť dozadu, ale Ozlo sa pozrel priamo do zrkadla a ich pohľady sa stretli.

Adeline vysušené pery zvlnil úsmev a všetky negatívne pocity v okamihu opadli. Aké len má krásne oči! Mala pocit, že sa v nich roztopí. Akoby v nich nenápadne tleli malé ohníky. V nozdrách zachytila niečo omamne sladké. Nevedela, čo to je, lebo vône sa striedali. Raz to bol karamel, potom čokoláda či dokonca cukrová vata. Pachy sa jej roztopašne krútili okolo nosa, až slastne privierala viečka a naplno sa ponárala do hriechnych vôní. Mala pocit, že sa jej obkrúcajú okolo krku, tisnú sa jej na prsia a dýcha sa jej čoraz ťažšie. Dostala som úpal a blúznim, zasmiala sa v duchu. Alebo som zaspala? Tušila, že by sa mala prebudiť, ale akosi sa jej nechcelo. Vtom jej do uší doľahlo prudké trúbenie.

„Na čo čakáš, ty krava?“ začula hlas nahnevaného šoféra. Záпча sa začínala uvoľňovať, ale skôr než šliapla na plyn, rýchlo pozrela do spätného zrkadla. Uvidela Ozla, ale už na ňu nehladel. Pozeral von a hlasno dychčal.

Zvyšok cesty ubehol rýchlo a čo nevidieť otočila Adela volant v poslednej zákrute. Keď zastala pred domom, uvidela babku na lavičke u susedy.

„Ahoj, babi!“ zakývala jej hneď, ako vystúpila.

„Preboha! Čo za ozrutu si to sem dotiahla?“ zakričala a aj so susedou sa postavili, aby psa lepšie videli. Adela nemala čas na dohadovanie sa, chcela sa čo najskôr dostať do kúpeľne. Otvorila bránu, pustila vôdzku na zem, nech si to tu Ozlo trochu poobzerá. Lenže pes sa od nej ani nepohol a nasledoval ju k vchodovým dverám. Z vrecka vytiahla zväzok kľúčov a jeden z nich začala pchať do kľúčovej dierky, ale už bolo neskoro. Po vnútornej strane stehna jej stiekol tenký pramienok krvi. Medzi nohy sa jej náhle vopchala ozrutná hlava a drapľavý jazyk sa posunul od kolena smerom nahor. Pozrela sa na Ozla a on sa pozrel na ňu s jazykom stále prilepeným na jej tele. Ochromila ju hrôza a neviditeľná ľadová ruka jej zovrela vnútornosti. Trvalo to síce len sekundu,

ale zazdalo sa jej, že medzi nohami nevidí psiu, ale ľudskú hlavu. Striasla sa od desu a hnusu a potom ten prelud zmizol.

„Fuj, Ozlo!“ zvraskla a drsne psa odsotila.

„Spravilo ti niečo to psisko?“ začula babkin vydesený hlas.

„Nie, len sa potrebujem dostať dnu. Načo zamkýnaš, keď ideš len k susede?“ zvolala podráždene a ani nečakala na odpoveď, zamierila rovno do kúpeľne. Ozlo ju nasledoval v tesnom závese, ale zavrela mu dvere rovno pred nosom. Čoskoro na to začula škrabanie. Škrab-škrab. Nasledovalo ticho a potom sa to ozvalo znovu, tentokrát nástojčivejšie. Škrab-škrab-škrab.

„Prestaň!“ zakričala na psa. Ozvalo sa slabé zaskučanie a znovu nastalo ticho. Už si myslela, že sa upokojil a poslušne čaká, keď zrazu začula náraz. Takmer ho videla, ako vyskakuje a naráža do dverí. Tak vysoko, že dočiahne až na hornú zárubňu. Hneď na to začal škrabať ako zmyslov zbavený. Škrab-škrab-škrab. Adela okamžite vstala a otvorila. Ešteže sa stihla uhnúť, lebo by pes padol rovno na ňu.

„Nesmieš!“ vyhrešila ho a preľaknutá skontrolovala dvere, na ktorých ostalo zopár škrabancov. Rozmýšľala, či sa to bude dať nejako zamaskovať, keď začula babkin hlas:

„To nemyslíš vážne, že si sem to psisko pustila! Veď keď sa také hovädo vyserie, budeš to musieť odhadzovať lopatou!“

„Ale babi, veď aj Felixa sme mali vo vnútri,“ odvetila Adela otrávene.

„Felix mal desať kíľ. Načo nám je takáto ozruta? Určite prežerie viac ako môj dôchodok a len mi bude v záhrade kvety oštievať,“ hromžila stará žena a nesúhlasne krútila hlavou.

„Otec povedal, že mám vybrať veľkého psa. Dobre vieš, že od januára na okolí vykradli päť domov.“

„To máš zajedno,“ odvrkla babka, „keď si tí špinavci vyhliadnu nejaký barák, ani pes ich nezastaví. Nahádzu otravu cez plot a je po ňom. Takáto ohava nás tu môže jedine podrhnúť!“

„Ale, babi,“ prevrátila Adela oči, „veď sa na neho pozri. Je to dobrák od kosti. A nehovor mu ohava, volá sa Ozlo.“

„Mne je to jedno. Vydiskutuješ si to s rodičmi, keď sa vrátia z dovolenky,“ vyhlásila a so šomraním sa pobrala do kuchyne.

* * *

Marcel bežal cez pole, ani poriadne nevedel kam. Tričko mal úplne premočené a zrejme páchol ešte horšie ako zvyčajne. V nose však cítil niečo iné. Pach, ktorý sa vyrútil z auta hneď, ako Adela otvorila kufor. Stál vtedy tesne na okraji poľa, kde by ho aj mohli uvidieť, keby sa poriadne pozreli. Najskôr k nemu vánok privial niečo sladké, čokoládu, možno karamel, až sa mu začali zbiehať slinky. Príjemná vôňa bola čoraz silnejšia a sladšia, až ho úplne omámila. Zdalo sa, že mu zlepí nosné dierky, a čím ďalej ju vdychoval, tým väčšiu hrôzu mu naháňala. Už necítil sladkosti, ale pokazené vajcia, skysnuté mlieko, mäso v rozklade a napokon železitý pach krvi. Naplnilo ho zdesenie, pretože všetky tieto pachy sa naraz prekryvali len na jednom mieste. Vôňa čokolády a smrad rozkladu, závan vášne a démonický pach smrti. Vlasý mu vstávali dupkom, keď sa k nemu vracali desivé spomienky. Pochytil ho taký strach, že sa dal okamžite na útek, ani sa neobťažoval zistiť, čo alebo kto je pôvodcom toho zápachu. Ale teraz si zadychčaný a spotený uprostred radov kukurice uvedomil, že nech už je to čokoľvek, Adela je v nebezpečí. Bude sa musieť vrátiť.

* * *

Adela sa prezliekla a zobrala psa na dvor, kde ho ostriekala vodou a poriadne našampónovala. Babka sa totiž neustále sťažovala, že z neho vychádza akýsi čudný zápach, hoci ona necítila

nič netypické. Hmlisto si spomenula na vôňu sladkostí z auta, ale to sa jej určite len zdalo.

Z Ozla stekala špinavá hnedá pena a Adela sa tešila, ako bude vyzeráť, keď ho poriadne vydrhne. Výsledok však nebol taký, ako očakávala. Hoci mu kožuch už nepokrývala vrstva prachu a špiny, vyzeral riedky a vyplznutý, podobne ako staré kožušiny, ktoré mával na podlahe jej strýko poľovník. Usúdila, že kvalitnou stravou sa to časom zlepší, prinajhoršom mu kúpi nejaký výživový doplnok na skvalitnenie srsti.

V to popoludnie sa všetky jej pochybnosti vytratili. Pomyslela si, že Ozlo je skvelý pes a prirastie k srdcu celej rodine. Rozhodla sa, že v noci bude spať v jej izbe. Na pozemku síce mali voliéru, ktorú otec postavil ešte pre Felixu, ale nikdy ju nepoužívali. Adela bola aj tak presvedčená, že zvieraťá nepatria do klietky.

Felixov starý peľach bol pre Ozla malý, a tak mu na zem rozprestrela deku, na ktorú si poslušne ľahol. Zo skrine vytiahla nočnú košeľu a začala sa pomaly vyzliekať. Lenže čím menej toho mala na sebe, tým sa cítila neprijemnejšie. Ozlo z nej po celý čas nespustil zrak. Chvíľu na neho hľadela a potom sa sama na sebe nervózne zasmiala:

„Čo blázniš? Je to len pes!“

Napriek tomu sa nedokázala ubrániť akejsi podvedomej úzkosti. Nebol to neznámy pocit, občas ju gniavil, keď sa sama prechádzala po okolí, a niekedy ju pochytí, keď sa z okna pozrela na kukuričné pole. Pri rohu nočného stolíka zbadala Felixovu starú loptičku a rozhodla sa, že skúsi odvieť Ozlovu pozornosť inam.

„Ozlo, chytaj!“ zakričala a hodila mu loptu. Tá sa niekoľkokrát odrazila od podlahy, kým sa začala guľať smerom k psovi, až prešla popri ňom a zastala pri rebrine, na ktorej občas cvičila. Celý čas mal pohľad zafixovaný na Adele a lopte nevenoval absolútne žiadnu pozornosť. Okamžite zhrabla z postele nočnú košeľu a zavrela sa v kúpeľni.

„Je to len zviera, ty hlupaňa! Upokoj sa!“ rozkázala svojmu odrazu v zrkadle. Napätie z nej po chvíli opadlo, nemohla uveriť, že spanikárila zo psa, ktorého nezaujímal loptička. Zrejme by mala pozeráť menej hororov.

Zhodila zo seba zvyšné oblečenie a akurát si cez hlavu prevliekala nočnú košeľu, keď sa spoza dverí ozvalo škrabanie. Škrab-škrab-škrab. Pociť úzkosti sa znovu vrátil. Cez bosé nohy jej do tela prenikol chlad. Škrab-škrab. Striasla sa. Z vešiaka zobrala župan a prehodila si ho na stuhnuté telo. Prudko otvorila dvere a rázne Ozla okríkla. Plánovala ho aj udrieť, ale keď sa zahľadela do jeho veľkých čokoládových očí, v poslednej sekunde si to rozmyslela. Pes visel pohľadom na jej pripravenej ruke, ale ani sa neprikrčil, ani nezavrčal.

„Nemala by si mu otvárať vždy, keď zaškríabe. Naučí sa, že práve to má robiť, aby sa dostal dnu,“ ozval sa hlas z babkinej spálne.

„Viem, babi. Nie je to môj prvý pes,“ zakričala Adela a odišla do svojej izby s Ozlom za päťami.

* * *

Listy kukurice tíško ševelili, keď sa do nich opieral teplý letný vetrík. Marcel sedel na zemi a pozoroval svoje roztrasené ruky. Podarilo sa mu zazrieť Adelu. Videl ju v okne jej izby a ešte predtým ju pozoroval, keď pobehovala po dvore s hadicou a vedrom vody. S hrôzou sa na ňu díval a nechápal. Keby mal dostatok odvahy, okamžite by preliezol plot a odohnal by od nej toho tvora, ktorý sa za ňou ustavične zakrádal. Vlasý mu vstávali dupkom, keď videl, ako ho Adela hladí, ako sa na neho usmieva a nežne sa mu prihovára. Ako to môže nevidieť? Ako to, že nezamrdlieva od hrôzy? Prečo necíti ten ťažký hnilobný pach, ktorý sa nesie v povetrí a preráža ešte aj jeho smrad? Najhoršie na tom všetkom

bolo, že tušil, čo je to za tvora. Vedel, kam musí ísť, a to ho desilo ešte viac.

* * *

Adela spala nepokojným spánkom. Strhávala sa zo sna, tušila, že ju niekto sleduje. Stál vedľa postele tak blízko, že keby natiahla ruku, mohla sa ho dotknúť. Felix to robieval často, najmä ráno. Uprene sa na ňu díval, či náhodou nepootvorí viečko, a hneď nato sa začal nástojčivo dožadovať pozornosti.

„Je to len pes,“ zamrmlala zo sna a aj mu hneď rozkázala: „Felix! Na miesto!“

Lenže Felix bol už dávno na večnom odpočinku a tvor v tme rozkazy neposlúchol, aj keď im veľmi dobre rozumel. Priblížil sa až k okraju postele a natiahol krk smerom k hlave na vankúši. Adela pocítila vlhký dych a následne sa jej ucha dotkol teplý jazyk. Krúživými pohybmi sa obtáčal okolo jej laloka a pchal sa do ušnej dutiny. Ruku zdvihla k hlave, aby sa utrela.

„Fuj! Prestaň!“ zvolala nahnevane a odsunula sa do stredu postele v nádeji, že jej pes dá konečne pokoj. Nevedela, či sa jej to sníva alebo sa to deje naozaj. V polospanku si prisľúbila, že nad tým bude rozmýšľať ráno, lenže keď sa zobudila, nepamätala si nič. Možno by spanikárila, keby si na celý incident dokázala jasne spomenúť. Jazyk, ktorý ju olizoval, nebol dlhý a ploský, ale krátky a mäsitý. Rozhodne nepatril do psej papule.

* * *

Kým Adela spala, Marcel sa presunul na dobre známe miesto. O niekoľko ulíc ďalej sa nachádzali neobývané domy. Roky sa vpravelo, že obec na pozemkoch postaví bytovky, ale ostalo len pri prázdnych sľuboch. Namiesto toho sa staré budovy stali obľú-

beným miestom kadejakých vagabundov, ktorí rozbíjali okenné tabule a zašlý nábytok.

Najhoršiu povest mal dom s obitou staroružovou fasádou. Schátraná zrúcanina s prepadnutou strechou bola hlavným dejiskom hrôzostrašných príbehov, ktoré si tunajšie deti rozprávali. Dom, v ktorom vraj straší. Zarastená záhrada, v ktorej sa má zjavovať veľký čierny pes. Rozbité okná, za ktorými ľudia zazreli nejakú postavu.

Tradovalo sa všeličo, ale len Marcel vedel, ako to naozaj je, pretože tam bol. Nie medzi rozpadnutými múrmi, ani v neudržiavanej záhrade, kam sa občas decká vybrali, aby ostatným v partii ukázali, aké sú odvážne. Bol pod zemou. V pivnici, a nie raz. Nemal to miesto rád, ale občas tam chodil, keď mu bolo najhoršie, keď doma ani v škole nenachádzal vlúdny hlas, ktorý by sa mu prihovril. Osamelosť môže byť niekedy horšia ako strach. Ak človeku chýba neha a objatie teplých ľudských rúk, vystačí si aj s inými. So studenými dlaňami, z ktorých ovisajú franforce hnilého mäsa, a s tvárou, na ktorej neostalo nič ľudské.

* * *

Na ďalší deň sa Adela vybrala na dlhú prechádzku. Chcela, aby sa pes poriadne unavil, pretože na noc odchádzala na kamarátku rozlúčku so slobodou a nechcela, aby Ozlo babku zbytočne otravoval. Prešli niekoľko ulíc, poprechádzali sa po parku a potom sa okľukou vracali naspäť. Pes sa predviedol ako ideálny spoločník na prechádzky. Na vôdzke neťahal, nevšimal si chodcov ani autá a iné zvieratá príkladne ignoroval.

Adela sa s ním cítila bezpečne. Boli časy, keď sa tadiaľto bála prechádzať. Chcela sa vyhnúť Marcelovi, ktorý ju veľmi rád prenasledoval. Odjakživa to bol čudák, mladší hádam aj o päť rokov. Nikdy sa s ním poriadne nerozprávala, len občas sa pokúšal pri-

dať ku skupinke detí z ulice, s ktorými sa hrávala. Netešil sa veľkej obľube, pretože okrem čudného správania hrozne zapáchal. Nadmerne sa potil aj počas zimných mesiacov a v lete z neho doslova lialo. Adela si nepamätala, že by ho niekedy videla bez mokrých flakov v podpazuší, ktoré sa mu v lete objavovali aj v rozkroku. Všade ho sprevádzal ťažký kyslastý zápach, z ktorého skrúcalo nosy všetkým navôkol.

Jedného dňa jej kamaráti nahovorili Marcela, aby vošiel do domu, v ktorom vraj straší. Spočiatku nechcel, ale keď mu sľúbili, že sa s nimi bude môcť hrať, predsa sa nechal nahovoriť. Aj Adela bola medzi deťmi, ktoré na neho čakali pred hrdzavou bránou. Smiala sa s ostatnými, keď preliezal dnu cez rozbité okno, ale keď sa ani po polhodine nevracal, nebola jediná, ktorej sa zmocnil strach. Vykrikovali na Marcela, ale nebolo po ňom ani stopy. Nikto nebol dosť odvážny, aby ho šiel hľadať, a tak sa začali medzi sebou dohadovať, či to majú niekomu oznámiť alebo sa na Marcela úplne vykašľať. Vtom sa v okne zjavila chlapcova bledá tvár. Vyzeral, že mu je zle a bude vracať, ale keď sa ho pýtali, čo sa stalo, neodpovedal. Keď ho Adela videla takého roztraseného a pomočeného so slzami na krajíčku, prišlo jej ho ľúto. Sklonila sa k nemu, jemne ho pošúchala po pleci a spýtala sa, či je v poriadku. Marcel jej neodpovedal, len na ňu hľadel v nemom úžase, akoby ju videl po prvýkrát. Potom sa krátko usmial a z očí sa mu vykotúlalo pár slz. To sa mu už ostatní začali posmievať, že nielenže smrdí, ale aj plače ako malé decko, a s usmrkancom sa oni hrávať nebudú.

Marcel bol vždy trochu mimo, ale po návšteve strašidelného domu mu podľa viacerých preskočilo. Keď si Adelina suseda kúpila kožuch zo striebornej líšky, vystriehol si ju, obhádzal ju výkalmi a kričal:

„Kožuch patrí tomu, kto sa v ňom narodil!“